

Tuần Báo Vô Vi

7 tháng 11 năm 2010

Số 2

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay Bé phải trở về Canada để làm răng, vậy Bé có vui không ?
- 2) Bé đã được bình an về đến nơi, Bé có vui không ?
- 3) Thiền nhiều, nói ít, ăn ít, có lợi gì không ?
- 4) Những người may mắn có thể tu thiền được không ?
- 5) Ở mặt đất này cái gì đang chiếu cho cái gì ?
- 6) Tâm loạn có giúp ích gì cho xã hội không ?
- 7) Phải làm sao trở nên người hữu ích của xã hội ?
- 8) Phải làm cách nào mới lập lại sự quân bình cho chính mình ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 24 tháng 03 năm 1992 1) Hỏi : Hôm nay Bé phải trở về Canada để làm răng, vậy Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui sẽ được tái ngộ các bạn đạo quý yêu nơi đó, cũng có cơ hội hồi sinh tâm thức cho nhau. Sau khi làm xong bộ răng thì Bé mới có cơ hội nhai kỹ trong lúc ăn, cuộc sống tạm sẽ được cơ hội tái hồi và sẽ có cơ hội chung vui cùng bạn đạo ở Âu Châu. Kệ: Hồi sinh cơ hội tạm chung vui Thở khí âm thanh gieo đạo mùi Hồn phách phục hồi tâm đạo đức An vui thanh tịnh tự rên trui.	Ngày 25 tháng 03 năm 1992 2) Hỏi : Bé đã được bình an về đến nơi, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui được bạn đạo phát tâm thương yêu đến rước Bé rất chu đáo, Bé tự tưởng nhớ đến công ơn của Trời Phật đã ban cho Bé một tình thương sống động, về đến nơi Trời tốt, Bé thật sự cảm ơn Trời Phật đã chiếu độ Bé. Tâm của Bé cảm thấy rất thanh nhẹ, lúc đi cũng như lúc đến, đều có nguyên lý thương yêu chiếu độ. Đêm nay Bé thiền rất tốt, tuy ngủ ít nhưng rất khỏe. Kệ: Tình thương sống động Trời ban phước Tái ngộ thương yêu lại mở đường Khai mở tâm linh tùy chuyển tiếp Không ngừng học hỏi rõ tình thương.
Ngày 26 tháng 03 năm 1992 3) Hỏi : Thiền nhiều, nói ít, ăn ít, có lợi gì không ? Đáp : Thưa, ăn vừa đủ ấm bụng, biết ngưng, không nên ăn quá no, thì khó mà sanh ra bệnh, bộ tiêu hóa tốt, tâm thức tốt, điện năng đầy đủ, biết được sự sống là tạm rồi phải ra đi. Thiền nhiều thì mới cảm thức sự ra đi của chính mình là cần thiết, ngày đêm hướng về tâm linh, thì chắc chắn sẽ được phát triển. Bé rất thương xót cho những người tu ít, nói nhiều, hậu quả sẽ chuốt lấy, khẩu nghiệp và thân nghiệp, trước khi lìa trần. Bé chỉ nhìn và thương chứ không dám nói, chỉ biết đi đến đâu cũng lo tu học và ảnh hưởng người khác mà thôi. Kệ: Làm điều hạnh đức tâm tu thiền Không chấp không mê tự sống yên Trong khổ thực hành trình chuyển tiếp Cảm thông thiên địa tự tâm xuyên.	Ngày 27 tháng 03 năm 1992 4) Hỏi : Những người may mặc có thể tu thiền được không ? Đáp : Thưa, những người may mặc đã và đang học bài kiên nhẫn để hình thành một việc trước mắt, tức là tốt đẹp xinh tươi sau thời gian dày công đã đạt thành, cũng là đang luyện tành sửa tâm trong thực hành, ý lực phục vụ mọi người, bất phân giai cấp, càng làm cảm thấy càng vui, tự khép mình trong một góc, thực hành một mũi kim châm một niệm hành, nhìn mũi kim là đang may, sánh bằng ý lực niệm hành nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, cũng là một cơ hội học nhẫn và tự thức tâm, niệm Phật lâu ngày cũng có thể hình thành được một xâu chuỗi điển hình trong tâm, cũng là tạo được một áo giáp tình thương. Sau bao nhiêu ngày tháng thực hành, cuối cùng tự cảm thấy được cái không đang làm chủ cái có rất rõ ràng, vị trí của phần hồn sẽ được khôi phục dễ dãi. Kệ: Tự mình khai thức học mê say Đời đạo song tu học mỗi ngày Ai mượn ai vay mình lý đạo Âm thanh thanh tịnh cảm vui vầy.

<i>Ngày 28 tháng 03 năm 1992</i> 5) Hỏi : Ở mặt đất này cái gì đang chiếu cho cái gì ? Đáp : Thừa, cái không đang chiếu cho cái có, hồn đang làm chủ cái xác, ý lực tự nó khám phá ra lãnh vực từ bi, chỉ có tu thiền thanh tịnh nhiên hậu mới khám phá ra điều này, thiền trong tự thức thanh nhẹ, tự tạo cho chính mình một cơ hội học sự nhịn nhục, từ trong ra ngoài, hướng thượng giải thoát tự về với chơn không, mọi tâm linh trên mặt đất này đều có khả năng tự lui về với chính họ. Kệ: Hướng ngoại kích động biết bao phen Chìm đắm say mê tự cảm hèn Khó khổ trên đời tâm tự thức Ăn năn sám hối gỡ gài then.	<i>Ngày 29 tháng 03 năm 1992</i> 6) Hỏi : Tâm loạn có giúp ích gì cho xã hội không ? Đáp : Thừa, tâm loạn chẳng có giúp ích gì cho xã hội cả, chỉ có tiêu hao mà không kết quả.
7) Hỏi : Phải làm sao trở nên người hữu ích của xã hội ? Đáp : Thừa, phải tự lập lại sự quân bình tâm thức, nhiên hậu mới cống hiến khả năng của chính mình cho quần sanh xã hội.	8) Hỏi : Phải làm cách nào mới lập lại sự quân bình cho chính mình ? Đáp : Thừa, phải nhịn nhục, thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, thường xuyên niệm Nam Mô A Di Đà Phật tự vượt qua mọi sự chán nản có thể xảy ra bất cứ lúc nào trong nội tâm, nhiên hậu từ quang mới được thanh khai, bộ đầu thanh nhẹ, tức là tự chứng sự tiến hóa của tâm linh. Kệ: Cần khôn vũ trụ tâm hành tiến Pháp giới môn huân giải nổi phiền Trí triển tâm lành tâm đạt đạo Quân bình khai triển tự tâm xuyên.

Lý Trời Diễn Tiến (tiếp theo)

...
Thầy: Rồi chúng tôi cũng tu, cư sĩ tại gia này kia, kia nọ, rồi tới tôi nói một chặp, nói: Trời ơi! Té ra tôi tu lộn, tôi cũng tu vô vi đây thầy à, tôi cũng thấy tôi xuất vía này kia, kia nọ. Mà lúc này vía không xuất mà hồn không đi mà tôi không biết tại sao. Cũng tu vô vi, thầy tôi biểu nhin đói, uống nước chanh rồi ngồi thiền, rồi giữ hơi trong bụng bao nhiêu đó, rồi bây giờ động loạn hết.

Tôi nói bây giờ bà rọi kiếng xem cặp mắt của bà nó hồng hào, nó đỏ chớ không phải đẹp đó là nó động. Mà con mắt của bà bây giờ cũng mờ không thấy đường. Tôi châm sơ cho bà, ra ngồi một chặp tôi nói chuyện cho bà nghe, rồi bà vô bà rọi kiếng thấy con mắt nó khác. Bởi vì đây đủ thứ thuốc hết, rồi nói cái chuyện ý thức tu, rồi bà mới khai đầu đuôi tại sao bà đi tu. Bà nói tôi cưới vợ bé cho chồng tôi rồi tôi đi tu tới bữa nay. Tôi cắt cái am tôi tự tu, tôi gặp thầy tôi, thầy tôi kêu tôi uống nước chanh, nhin đói và thiền thôi, vô vi không nghĩ gì hết.

Rồi tôi nói nghĩa là bà cưới vợ bé cho chồng bà rồi bà đi tu thì bà học cái bài đó có ba chục phần trăm chưa hết. Bởi vì, chồng bà làm phiền bà, làm cho bà buồn bà mới bỏ nhà, bà mới cưới vợ bé cho chồng bà. Rồi bà bỏ cái bài đó bà không chịu học. Bà ra bài cho bà, bà không học, bà không học hết cái sân hận buồn phiền đó, để bà tiến hóa tới sự thanh cao cõi mở, bà không chịu học. Rồi bà bế tắc, bà bỏ ngang đi, rồi bà đi tu một mình.

Tôi hỏi bà giải tòa được cái đó chưa, bà chưa giải tòa được. Bà tu tuy gặp pháp thầy nhưng mà bà còn buồn thêm. Bởi vì ông Thầy đâu có gần bà, ông Thầy nói một tiếng rồi ông thầy đi mất, chồng không có mà con cũng không, nó còn buồn còn hận đời nhiều hơn rồi bà tu không tiến. Bà nói tôi thiền hoài mà bây giờ tôi thấy tôi lu bu cũng như người khùng vậy đó. Cái đó cái hận của bà bà giải tòa chưa được.

Thì bây giờ bà gặp tôi, bây giờ làm sao để giải tòa cái hận đó, bà phải nhìn nhận rằng có bài cho bà mà bà không chịu học, bà bỏ, bà không chịu học, bà có lỗi với Trời đất. Bây giờ bà chấp nhận bà học, mà bà muốn học tôi sẽ chỉ rõ cho bà học. Bà thấy rõ nguyên lý Trời đất đang giáo huấn bà để phần hồn

của bà được tiến hóa trở về quê xưa chốn cũ sự thanh thân và bà đã mong muốn.

Thì trước hết bà muốn về đó, bà học hết cái bài là bà phải xây dựng ngũ tạng của bà. Ở trong đó nó có tim, gan, tỳ, phế, thận, nó có nhân duyên đầy đủ, bà phải giáo huấn cho chúng nó đầu đó hiểu như bà hiểu thì bà mới giải tòa được cái tánh sân hận đó. Còn chính bà mới hiểu có một góc thôi chưa có đạt tới một góc của chơn lý, mà bà bỏ bà đi, bà đem tội nó đem bỏ ngoài rừng rồi nó bơ vơ cũng như bà bơ vơ. Vì lẽ đó mà bà buồn rầu, thấy không?

Bây giờ, bà gặp tôi bà ý thức tôi cũng tu, bà cũng tu, mà tại sao âm thanh tôi có thể cảm động lòng bà. Hồi nãy con mắt bà mở không ra nhiều, bây giờ con mắt bà được mở lớn, và ngó thẳng tới tôi, bà thấy không? Bà cũng có cái duyên tu hành. Và cái phần điển bà cũng có nhưng mà sử dụng sai. Cái cố tâm của bà có nhưng mà không đúng. Bởi vì bà tu nhưng bà không có giúp cho ở hạ trí tu, không cho nó cởi mở thì nó vẫn còn sân hận. Rồi bà tới đây bà nghe cái pháp của chúng tôi rồi bà về bà phải làm đúng như chúng tôi làm. Bà soi hồn, bà mở cửa sổ ra. Bà làm pháp luân, bà mở ngũ tạng ra. Bà đem sự sáng suốt của căn khôn vũ trụ xây dựng sự sân hận đó, tiến hóa từ vô dụng tới hữu dụng. Rồi sau này bà nói tao muốn giận thẳng đó cho nó nên thì bà cứ việc giận.

Khi mà bà đạt được thanh điển rồi, bà nên giận, giận cho nó hướng về cái thanh. Chớ không có bao giờ bà giận để cho nó hướng về cái trược thì lúc đó bà nên giận. Bây giờ bà giận thì nó sai điển hết thành ra bà nói điển điển mà bà tu không có điển, thấy chưa? Tu mà thiếu tu ở chỗ đó.

Bây giờ, tôi cắt nghĩa bà thấy không? Trời! Tôi hiểu rồi, tôi mấy chục năm đi lộn đường. Tới bây giờ bà vô rọi kiếng con mắt còn đỏ hết. Hết! Bà nói: hay quá. Rồi chỉ cho bà tu, bà chịu tu.

Bởi vì cái cô đó cô dẫn tới cái bà này không ai nói bà nghe hết, thấy bà tu khổ cực, càng ngày càng như khùng rồi mà không ai khuyên bà được hết. Mà sao bữa nay thầy Tám nói có mấy câu mà bà đòi học liền tại chỗ. Rồi bà làm hay lắm, mình chỉ soi hồn làm đúng như y trân, pháp luân làm đúng như người mà đã tu rồi, bà nhất tâm mà, thấy không? Bà

tiếp thu rất lẹ sau thầy Tám nói có mấy câu. Tôi nói: tôi nói nhiều lắm chứ không nói mấy câu, nhưng mà mấy người nghe có mấy câu à.

Trước khi bà vô đăng ký thì tôi đã nói chuyện rồi. Bà đọc đường tới đây tôi cũng đã nói chuyện trong cái phần hồn của bà. Rồi vô tôi châm tôi cũng điu dất lục căn lục trần, ra tôi chỉ nói sơ sơ rồi bây giờ bà thấy bà khỏe không? Bà nghe mấy chục năm Thầy thuyết pháp. Bây giờ tới đây có mấy chục phút mà bà thấy con người bà đổi mới chưa. Bà nói: tôi thấy lạ thường con người tôi nhẹ nhàng và tôi nói thiệt rằng tôi không có chịu nghe một ai hết. Mà bây giờ tôi biết rồi, mà giờ tôi cũng không phải nghe thầy Tám nhưng mà thầy Tám chỉ đường lối tôi trở về với tôi.

Tôi nói bà rất sáng suốt, bà phải trở về với bà, bà mới thấy bà. Còn bà tiếp tục theo đạo thầy Tám là bà chết, thầy Tám sẽ ăn gian bà. Nhưng bà trở về như Thầy Tám đã trở về với thầy Tám là bà có đường tiên hóa. Còn bà nói tôi tu thầy Tám, rồi một ngày kia thầy Tám đi mất, rồi bà sao, bà cũng buồn à, ôm cái sân hận đó. Không! Bà bây giờ bắt đầu từ bữa nay trở đi là bà tu cái đạo của bà, về am giữ đó mà tu. Rồi nguyên lý tôi cắt nghĩa về Nam Mô A Di Đà Phật, bà soi hồn, pháp luân cho bà rõ rệt hết rồi thì bà nắm đó mà tự tiên hóa một lần một là đủ rồi. Nhiều người trong giấc chiêm bao gặp minh sư có một chút thôi mà thức giấc rồi về là ta tu, ta tiến tới. Bây giờ, bà ở Vũng Tàu bà gặp người ta hỏi nào giờ, không đi Sài Gòn mà gặp ông đó, bà tỉnh trí. Ông đó nói: Ô! Bà lên bến xe chỗ nào, chỗ nào đó bà mua giấy bà lên bà ngồi yên đó rồi nó chạy tới bến xe nào đó, bà bước xuống kêu xích lô hai đồng rồi tới nhà chờ gì thì bà làm y như vậy nó tới. Còn bà đừng có động loạn nữa, bà sửa đi sửa lại từ Vũng Tàu mà lên bến xe đi không được, thấy không? Làm sao mà nó dẫn bà đến bến Sài Gòn. Cho nên, phải dẹp bỏ sự động loạn lấy sự tỉnh trí mà tu. Người có đạo tâm tiếp thu rất lẹ và phải giữ phần thanh để mà tu, không nên giữ phần trước đề mà tu.

Cho nên, nhiều người bạn ở đây nghe tôi nói về phần thanh nhẹ nhàng. Nhưng mà một chặp nghĩ về việc đời, gia cang rồi nó động loạn. Rồi tưởng cái đó là cái chánh nữa và không có trở về ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật sáng suốt để mở ra. Và chúng ta giữ lấy cái phần thanh hồi nãy đã tiếp thu và tiến theo và vượt khỏi cái phần đó. Bởi vì, trong trình độ tiên hóa của mình, mình mới ở trong cõi thấp, người ta nói đó mình tiếp thụ thấp mà cái lý nó cao, mà mình vượt qua được cái thấp, mình đứng vững ở

trên, mình sẽ hưởng thêm nữa, cũng có câu đó thôi nhưng mà nó sẽ tiến hóa lên nữa, nó lại nhẹ hơn, thấy không? Mà nhiều người: không! Trở lại rồi ông Tám nói vậy, rồi đem luận ra thời cuộc rồi trở về đời rồi là kẹt, càng ngày càng kẹt thêm, không có tiến.

Chúng ta tu là dẫn giải, tu là đàn anh là sự sáng suốt thanh tịnh thời cuộc là hạ thuộc mà thôi. Chúng ta đâu cần biết cái đó, ta thanh chừng nào thì nó sẽ biết chúng ta, chúng ta không cần biết nó, thấy chưa? Phần nào đối chiếu với phần nào nó có sẵn hết rồi. Còn mình chỉ tiến tới cái sự thanh thân trung ương hóa giải thăng tiến, đời đời kiếp kiếp lấy cái chơn chánh tự trị để tiên hóa mà không làm, rồi luận ra thời cuộc rồi mình kẹt chứ ai kẹt, thấy chưa? Cho nên, các bạn tu phải ý thức rõ phần thanh điển, tôi nhắc rất nhiều. Nếu tôi kể công với các bạn thì các bạn cũng cảm động lắm, tôi nhắc nhiều lắm, không phải mới bây giờ nhắc. Chỉ hướng về thanh điển đi rồi các bạn sẽ có tất cả, mà chính nó là vòng đai tình thương và đạo đức, nó là an ninh đời đời kiếp kiếp để cứu rỗi tất cả mọi phần hồn đau khổ. Cho nên, mình phải nắm đó để tiến, không nên bỏ nó mà đi theo sự động loạn, tự gây phiền phức cho mình chứ chẳng gây được phiền phức cho ai đâu.

Thầy: Ông Tàu tu ở ngoài cốc phải không? Ông nhin đôi tu ở ngoài cốc đóng cửa bế quan là thầy của ông này. Ông tu một thời, ông là thầy làm răng, ông có tiền nhiều lắm, bỏ hết sự nghiệp, ông xem sách của Phật, ông đi lên ông tu. Ông tu rồi thì có đêm đó bật nóng lên cái ông mở cửa ra kêu mấy ông gardien⁽¹⁾, mấy ông thầy tu ở chung quanh đó ra, các con quỳ gối xuống lạy. Ta là Di Lạc tái thế, mấy ông kia cũng quỳ lạy ứ hơi, lạy đã rồi anh chửi tục tũu, anh chửi lung tung mấy thằng kia trốn, đánh, đóng cửa giam ông trong nhà. Chính ông đó cất cái cốc ở gần đó, ông theo sát đít ông mà đề tu. Thì một thời gian sau này giải phóng bị công an mở cửa mời ông ra, ông chửi luôn sao, người ta đưa đi học tập, giáo dục ông trở lại, hay là chữa bệnh cho ông tới bữa nay chưa thấy về. Thì cái ông này ông theo ông tu, ông thấy vậy ngán quá. Nếu mà tôi tiếp tục như vậy rồi tôi khùng như vậy rồi làm sao, rồi con mắt ông đỏ, nước tiểu ông vàng, tánh ông nóng phi thường ở trong gia đình con đều chịu không nổi, sanh bệnh cả ngày cứ chúi đầu, chóng mặt, chúi đầu. Bởi vì, nó không có thông, giữ cái điển hỏa tam muội ở trên đầu đầu có thông, nó phải chúi chúi

¹ Gardien: người canh giữ.

vậy, đi cứ chúí chúí vậy. Dẫn tới tôi, tôi châm cho ông. Rồi tôi nói, tôi nói ông chỉ có niệm Phật và ông dùng cái hơi giữ ở dưới đơn vị này thành ra ông bị động cái hỏa tam muội. Cho nên, con người của ông quá nóng.

Ông nói làm sao ông biết, tôi nói tôi biết chứ, tôi giúp ông. Ông tới đây châm, tôi giúp cho ông. Tôi châm ông một hồi, tôi cắt nghĩa về đạo lý cho ông nghe, ông hết chóng mặt. Bây giờ ông đi bớt chúí rồi và ông được nghe những tràng pháp rất hay, rất thích hợp với ông. Ông mượn băng về ông nghe, ông thấy ông sung sướng, bảy mươi mấy tuổi mới bắt đầu tìm được mối của đạo, rồi ông học về ông tu, ông mới dắt người này, người kia tới. Ông nói tôi tu về kinh sách rất nhiều, ngày đêm lo thiền lo tu, không muốn nói chuyện đời nữa. Nhưng mà nó càng ngày nó làm tôi càng động, cái sân tánh không có diệt được. Mà từ ngày tới nghe tới bây giờ thì ông nói như những cái trạng thái đó đi đâu mất và ông trở về ông tu. Thành ra, ông năm nay cũng bảy mươi mấy tuổi, mỗi tuần tôi ra là ông có mặt. Hai cha con mà đi lúm khúm mà cũng phải đi tới để nghe. Rồi hôm trước ông có mượn sang băng, anh Luận sang.

Bạn đạo: Tôi sang.

Thầy: Vậy hả. Cô Nhi đưa sang.

Bạn đạo: Hai mươi mấy cuộn băng.

Thầy: Thì mấy người đó được nhẹ rồi, rồi được sáng suốt thêm.

Bạn đạo: Cũng nghe ông Tám nói chỉ đủ, soi hồn, pháp luân.

Thầy: Soi hồn, pháp luân về tu.

Bạn đạo: Vậy ông thầy người Tàu bị bắt, ông đi cải tạo sao ông Tám?

Thầy: Chắc nhà nước đem đi trị bệnh cho ông, ông bị bệnh loạn óc, thần kinh. Thì bây giờ cái chỗ của ông không có ai ở đó, người ta thấy ông tu như vậy ta sợ quá rồi. Mấy ông thầy thiền kia cũng ngán rồi,

cũng hạ san lần lần. Tu làm chi vậy! Tu cũng phải lao động, phải làm ăn, phải tiếp xúc với bà con vui vẻ, đừng có gây sự buồn cho mình. Với tất cả đều nằm trong chơn lý mà mình không thấy, có cái gì không phải chơn lý, thấy không? Họ nói sân là không phải chơn lý, sân cũng là chơn lý luôn. Khi mà anh hiểu được cái sân là anh phải dùng cái sân để giúp người ta tiến hóa. Cái hờn cũng là chơn lý luôn, mà anh hiểu mà anh hờn, mà anh hờn cho đúng chỗ thì họ cũng tiến hóa vậy. Khi mà họ thương yêu anh, họ thấy nguồn đạo của anh tràn trề lai láng. Mà bây giờ họ làm cho anh buồn bức chút anh hờn họ, họ cứ hướng về mình hoài, họ hướng, mà lúc đó anh hướng về mình chừng nào thì mình phóng thanh điển cho họ chừng này thì mình nên hờn. Còn hướng về mình, mình cũng trực luôn thì thôi hờn làm gì (thầy cười). Mình phóng thanh điển cho họ để họ tiến hóa, thấy không? Để cho họ tự giác, để họ tiến hóa thì mình nên làm. Còn mình chưa có thanh điển mà mình đi hờn thì đâu có được, hờn. Cho nên, nó phải ở nhiều trạng thái vậy đó nó mới diu dắt tám vạn bốn ngàn pháp môn là phải đủ trong cái tánh ý đó. Nhưng mà tánh ý sáng suốt kia, nó mới là pháp môn. Còn tánh ý mà mê muội đâu có phải pháp môn, phải không? Nếu hồi hôm tôi nghe thằng cha đó nó giận tôi, tôi về tôi giận quá, tôi ngủ không được, cái đó chết đối phương rồi, mình chưa có thanh điển, thấy không? Tôi nghe nó giận tôi là tại vì nó mới tới chỗ đó thôi, mà nó giận tôi nhiều, rồi sau này nó sẽ tới với tôi gần nhiều hơn. Bởi vì, cái cuộc giáo huấn cho nó tiến hóa và giai đoạn đó phải để cho nó đụng phải một cái rồi nó sẽ đập tan cái bản tánh sân hận đó, lúc đó nó sẽ tiến tới hơn, rồi hằng đêm...

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 13/11/1977)

KÍNH VÔ VI

Tác giả: Khương bửu Võ

1. Khoảng năm 1981, **Đức Thầy đích thân đến tiệm chọn kính cho thiền đường Culver City, Los Angeles, California**. Kính hình chữ nhật, chiều ngang khoảng 75 cm, cao khoảng 1,2m, có tấm ván nằm ngang giữa kính để đặt đĩa trái cây hoặc bình hoa trắng. Phía trên thờ Phật, phía dưới thờ ông bà. Tôi cũng nhờ anh Nguyễn Văn Tư mua và **gắn ở nhà của tôi một kính Vô Vi tương tự**.

2. Vài ngày sau, **Đức Thầy đến thăm nhà của tôi**. Ngài bị cảm, giọng khàn khàn giảng về gương Phật Thích Ca bỏ nhà đi tu là bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, nhưng khi thành đạo lại là trọn trung, trọn hiếu, trọn nghĩa.

Giảng xong, Đức Thầy xin ly nước để uống. Nhà của tôi không có nước lọc, tôi bèn hứng nước trong vòi nước máy đem cho Đức Thầy. Biết là nước máy ở California không được tinh khiết, tôi hết sức áy náy. Nhưng Đức Thầy uống cạn ly.

Tôi xin Đức Thầy chứng cho tấm kính Vô Vi. Đức Thầy nói lát nữa khi Đức Thầy về, tôi cùng bạn đạo ngồi thiền trước kiếng, vái thì được. Khi thiền, chị Cúc (Ha, Dallasi) nói thấy Đức Thầy và Quan Thánh đến. Anh Trần đình Long nói có con ruồi cứ đậu trên mặt làm anh không thanh tịnh nên không thấy gì cả.

3. Sau đó chúng tôi **lên San Jose thăm Đức Thầy ở thiền đường của anh Võ Thanh Vân**, tôi thấy kính Vô Vi ở đây thật to, hình bán nguyệt như kính của trụ sở Vô Vi Nam Cali hiện nay, bèn nói với anh Tu ngồi kế bên:
- Đức Thầy cho mình kính nhỏ, cho anh Vân kính to và đẹp quá.

Đức Thầy ngồi kế bên (mà tôi không để ý) bèn nói:

- **Nhà của con là nhà mướn, gắn kiếng nhỏ. Nhà của anh Vân là nhà mua mới gắn kiếng lớn.**

4. Có lần nọ, vào **một buổi trưa tại thiền đường Culver City**, khi tôi đang đứng một mình trong phòng khách thì **Đức Thầy từ trong phòng ngủ bước ra, đến ngồi trên ghế** trong một góc. Tôi chưa có hành động gì thì cô Thanh Truyền cũng từ trong phòng bước ra, ngồi xuống sàn nhà một bên Đức Thầy, nhắm mắt. Thấy phía bên kia còn trống, **tôi vội vã đến ngồi xuống, nhắm mắt lấy thiền. Đức Thầy vội đứng dậy đi vào phòng**. Khi ngang qua kính Vô Vi, Đức Thầy nói: “Tâm kiếng này đẹp ghê”.

Ý nghĩa của bài học này là: **“Ôm thiền, không ôm xác”**.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 26 tháng 3 năm 1972

Hướng thượng tu hành bộ óc thông
Hóa công chơn điển chuyển vây vòng
Trí thanh không động thăng thăng tiến
Phản cảm tòng chơn tự tiến phòng

Cảm thông bộ óc cõi lòng
Tòng chơn lìa giả tự phòng tiến tu
Sửa cho minh mẫn thoát mù
Tự do thăng tiến giao du cảnh trời
Nhập thân góp sức thoát lời
Chơn ngôn phân hóa cảnh đời giả chơn
Thiên tình chơn tánh quy hườn
Sống không bờ ngõ không đờn không ca
Chơn tâm trong trắng thật thà
Nói ra phải chịu phải hòa trí tâm
Chớ nên động loạn hát ngâm
Hườn nguyên chẳng có thì thâm khổ đau
Thiên cơ rất đổi nhiệm màu
Sanh rồi lại diệt đối đầu đau thương
Làm người phải xét phải lường
Có không không có tự tường giả chơn
Vượt sông vượt núi tùy cơn
Hồn xa bản thể xét ơn Phật Trời
Chẳng sao dám luận quá lời
Đời là cõi tạm nơi nơi khó hòa
Muốn tu phải xét xa xa
Hồn ta ở cõi vui hòa hồn thiêng
Gắng tu cõi mở nối liền
Thiên không là cõi khỏi phiền khỏi lo.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên